

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ

Εβδομαδιαία έκδοση Του Ιερού Ναού Αγίων
Αποστόλων Πέτρου και Παύλου Πεύκης

Νικολάου Πλαστήρα και Πατριάρχου Γρηγορίου Ε'
Τηλ. 2108027738 email: agioi.apostoloi@gmail.com

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΣΤΑΤΟΙ»

ΚΥΡΙΑΚΗ 5 ΜΑΡΤΙΟΥ 2017. ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

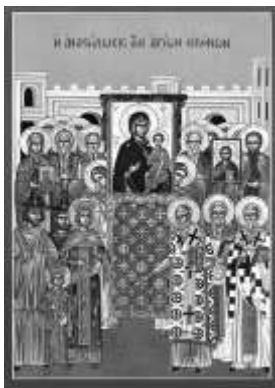
Ανάμνησις Της αναστήλωσεως Των ιερών εικόνων.

Κόνωνος οσιομάρτυρος, Κόνωνος μάρτυρος Του κηπουρού,
Μάρκου οσίου Του Αθηναίου, Γεωργίου νεομάρτυρος Του εκ
Ραφάνης.

Έτος 10^ο Τεύχος 424

"Ορθοδοξίας φέγγει καρδίας ελλαφθώμεν"

(π. Φιλόθεος Φάρος)

Δεν θα μπορέσει ο άνθρωπος να συναντήσει τον αναστημένο Χριστό αν δεν ακολουθήσει τη σωστή κατεύθυνση στην πορεία του. Η σωστή διανοητική αντίληψη αυτής της πορείας είναι μια απαραίτητη πρώτη αρχή. Εκείνος που θέλει να επισκεφθεί ένα νησί πρέπει πρώτα να γνωρίζει διανοητικά ότι με το πλοίο και όχι με το σιδηρόδρομο θα μπορέσει να φθάσει εκεί που θέλει. Όμως, αν και η σωστή διανοητική αντίληψη είναι μια απαραίτητη πρώτη αρχή, είναι εντελώς ανεπαρκής αν δεν ακολουθείται από μια ολοκληρωμένη συνειδητοποίηση.

Δεν είναι αρκετό να ξέρει κανείς με το νου του και να λέει με τα χείλη του ότι μόνο με το πλοίο θα φθάσει στο νησί που θέλει να επισκεφθεί, αλλά χρειάζεται να ενεργήσει ανάλογα. Εκείνον που θα

επαναλάμβανε με λόγια ακατάπαυστα ότι το πλοίο θα τον φέρει στο νησί, και θα αγόραζε ένα σιδηροδρομικό εισιτήριο, δεν θα τον ωφελούσε καθόλου η διανοητική γνώση της κατάλληλης πορείας και δεν θα τον έφερνε στον προορισμό του.

Ο Χριστός είναι ένας, όσο κι αν είναι διαφορετικοί οι τρόποι με τους οποίους οι άνθρωποι τον αντιλαμβάνονται. Η συνάντησή μας με το Χριστό θα εξαρτηθεί από το ποσοστό που ο Χριστός που αναζητούμε είναι ο πραγματικός Χριστός. Η ορθή δόξα για το ποιος και τι είναι ο Χριστός είναι απολύτως απαραίτητη στο ξεκίνημά μας για την πορεία μας προς τη συνάντηση με Αυτόν αλλά δεν είναι αρκετή· πρέπει να ακολουθηθεί και να ολοκληρωθεί με το ανάλογο βίωμα, στο οποίο συμμετέχει ο όλος άνθρωπος.

Συχνά με τα νοήματα και τα λόγια αναφερόμαστε στον πραγματικό Χριστό, αλλά τα βιώματά μας αναφέρονται σε έναν άλλο Χριστό. Μπορεί να περιγράψουμε με λόγια το Θεό ως τον φιλόστοργο πατέρα που "εκένωσε εαυτόν" και έγινε άνθρωπος για μας τα παιδιά Του, αλλά ταυτόχρονα να βασανιζόμαστε από συναισθήματα ενοχής για τις αμαρτίες μας και από το φόβο της τιμωρίας που θα μας επιβάλει σκληρά και ανελέητα. Μπορεί να λέμε με λόγια ότι μόνο η χάρη του Θεού μας σώζει και ταυτόχρονα συναισθηματικά να βασιζόμαστε αυτοδικαιωτικά στα καλά μας έργα.

Η σωστή αντίληψη της πορείας που μας οδηγεί στη συνάντηση με τον αναστημένο Χριστό ούτε πολυτέλεια είναι ούτε διαπραγματεύσιμη και ούτε είναι ένδειξη ευρύτητας πνεύματος ή συμβιβαστική διάθεση γύρω απ' αυτή την αντίληψη. Όχι μόνο δεν είναι φιλόστοργο να δεχόμαστε την πλάνη του πλανημένου, αλλά εντελώς απάνθρωπο και τερατώδες. Είναι πραγματικά απάνθρωπο να μην καταπολεμά κανείς με όση δύναμη έχει την πλάνη του ανθρώπου, που πιστεύει πως μπορεί να πηδήξει από ένα ύψος εκατό μέτρων χωρίς να πάθει τίποτε. Αλλά είναι επίσης απάνθρωπο και αντιχριστιανικό να πολεμάει κανείς τον πλανημένο αντί να πολεμάει την πλάνη του. Τίποτε απ' ό,τι μας αποκαλύφθηκε για τον Τριαδικό Θεό δεν είναι θεολογική φιλολογία, αλλά κάθε θεολογική αποκάλυψη έχει μια αποφασιστικής σημασίας για τον άνθρωπο ανθρωπολογική διάσταση.

Ο άνθρωπος που ακολούθησε την πορεία που περιγράφηκε για μια συνάντηση με τον αναστημένο Χριστό, πρέπει τώρα να βεβαιωθεί ότι η πορεία αυτή βασίζεται σε μια σωστή αντίληψη για το ποιος είναι

ο Χριστός που θέλει να συναντήσει και με την πρώτη Κυριακή των Νηστειών, την Κυριακή της Ορθοδοξίας, η Εκκλησία τονίζει αυτή την ανάγκη.

"Λύμης φθοροποιῦ, φυγόντες κακοδόξων, ὀρθοδοξίας φέγγει
καρδίας ἔλλαφθῶμεν"

(ἀπόστιχα Μικροῦ Ἐσπερινοῦ Κυριακῆς Ορθοδοξίας).

Ἅγιος Νικόλαος ο Πλανάς

Ο Ἅγιος Νικόλαος γεννήθηκε στη Νάξο το 1851 μ.Χ., ἀπὸ τον Ἰωάννη και την Αὐγουστίνα, το γένος Μελισσουργού. Οἱ εὐσεβεῖς γονεῖς του τον ἀνέθρεψαν με παιδεία και νοθεσία Κυρίου. Ἀπὸ την παιδική του ηλικία ἐξέφρασε την ἔφεση και την ἀγάπη του προς τα ιερά και τα ὄσια. Ἦταν φιλακόλουθος και διακονούσε πάντοτε στο ιερό τον παππού του ιερέα Γεώργιο Μελισσουργό. Προορισμένος ἀπὸ τον Θεό να γίνει λειτουργός των Ἀγίων Μυστηρίων Αὐτοῦ μετείχε ἀδιάλειπτα στη λειτουργική ζωή της

Εκκλησίας με νηστεία, προσευχή και ἀγρυπνία. Μετά τον θάνατο του πατέρα του ἦλθε με την μητέρα του και την ἀδελφή του στην Αθήνα, ὅπου ἔγινε προστάτης αὐτῶν. Ἐνυμφεύθηκε, ἐχήρευσε ὁμως νωρίς. Ἡ πρεσβυτέρα του ἀπεβίωσε μόλις γεννήθηκε το παιδί τους, ο Γιαννάκης, που το μεγάλωσε μόνος.

Ο Κύριος δεν ἐβράδυνε να τον ἀναδείξει λειτουργό της Εκκλησίας Του και τον κατέστησε εὐθετο και εὐχρηστο στο Εὐαγγέλιο του Χριστοῦ. Χειροτονεῖται διάκονος στις 28 Ἰουλίου του 1879 μ.Χ., στο ναό Μεταμορφώσεως της Πλάκας, και μετά ἀπὸ πέντε χρόνια, στις 2 Μαρτίου 1884 μ.Χ., χειροτονεῖται Πρεσβύτερος στο ταπεινό ἐκκλησάκι του Ἁγίου Ἐλισσαίου, στο Μοναστηράκι. Διακονεῖ στο ιερό θυσιαστήριο ἐπὶ 50 χρόνια περίπου (1884 - 1932 μ.Χ.), στους ναούς και του Ἁγίου Παντελεήμονος, κοντά στον Ἰλισσό ποταμό, και της ἀκόμη πτωχότερης και ἀπόμερης τότε Εκκλησίας του Ἁγίου Ἰωάννου του Προδρόμου του λεγομένου «Κυνηγού», στη σημερινή οδό Βουλιαγμένης. Διακρίθηκε ως ο λειτουργικότερος ιερεὺς, ἄνθρωπος προσευχῆς, του οποιῦ η ζωή υπῆρξε και ἀναδείχθηκε συνεχῆς διακονία του Θυσιαστηρίου. Ἀπὸ «φυλακῆς πρωίας μέχρι νυκτός» παρέμενε

στο ναό. Ήταν αφιλόργυρος κατά τον τρόπο και πλήρης έργων αγαθών και ελεημοσύνης. Του αρκούσε για τροφή λίγο ψωμί και λίγα χόρτα, τα οποία συνέλεγε ο ίδιος, και κάποιες φορές, λίγο γάλα που του πρόσφεραν βοσκοί στην ερημική τότε περιοχή της ενορίας του. Αλησμόνητες παρέμειναν οι αγρυπνίες τις οποίες ετελούσε στο ναό του Αγίου Ελισσαίου Αθηνών. Αναφέρονται και μαρτυρίες παιδιών, ότι τον έβλεπαν κατά την διάρκεια της Θείας Λειτουργίας μεταρσιωμένο να στέκεται υπεράνω της γης. Μαρτυρίες δε περιφανών λογίων, όπως του Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη και Αλέξανδρου Μωραϊτίδου, που έψαλλαν στις αγρυπνίες τις οποίες ετελούσε, εξαίρουν τη σπάνια και αγία ιερατική αυτού προσωπικότητα.

Ο παπα- Νικόλας, ο λεγόμενος «απλός», ζούσε μέσα στη χαρά της Θείας Ευχαριστίας, την οποία τελούσε ανελλιπώς κάθε ημέρα, όπως την όριζαν οι λειτουργικοί κανόνες, και την παρέτεινε επί πολλές ώρες, για να έχει την πνευματική της απόλαυση. Πάντα ανταποκρινόταν στο γνήσιο ορθόδοξο φρόνημα και ετελούσε πανηγυρικά το Μυστήριο της ελεύσεως και παρουσίας του Αναστημένου Κυρίου, που αποκαλύπτει τον εαυτό Του, όπως τότε στο Μυστικό Δείπνο. Η χαρά της Αναστάσεως, που βρίσκεται στην καρδιά της Ευχαριστίας, γινόταν οντολογική αναψυχή και αγαλλίαση στον φλεγόμενο από θεία Αγάπη Γέροντα. Η μέθεξή του στην πασχάλια χαρά τον συνέπαιρνε. Δεν ήταν γι αυτόν ένα απλό εφημερικό καθήκον. Πρόφαση ήταν το επί ώρες παρατεινόμενο μνημόσυνο των ζωντανών και των κοιμηθέντων, από τον όγκο των σημειωμάτων που κρατούσε πάντα σ' ένα δισάκι. Στην πραγματικότητα δεν ήθελε να διακόψει ποτέ τη χαρά της Τράπεζας της Ευχαριστίας, τη θέα του Αναστημένου Σώματος και Αίματος του Χριστού.

Ο αείμνηστος Γέροντας, αφού έφθασε στα 82 του χρόνια και έδωσε πρωτοφανή στον αιώνα μας μαρτυρία ουρανίων χαρισμάτων, οσιότητας, ταπεινώσεως, απλότητας, διακρίσεως, ελεημοσύνης, ασκήσεως και κατά Θεόν σοφίας, αφού εστάθηκε ο μοναδικός προστάτης χιλιάδων ορφανών και πτωχών και έφθασε στο ύψος θείας τελειότητας, εκοιμήθηκε οσίως εν ειρήνη το 1932 μ.Χ. και τον έθαψαν μπροστά στον Ναό του Αγίου Ιωάννη του Κυνηγού. Στις 29 Αυγούστου του 1992, τα ιερώτατα και θαυματουργά Λείψανα του Αγίου Νικολάου του Πλανά τοποθετήθηκαν σε ασημένια λάρνακα, που σήμερα βρίσκεται στο δεξιό κλίτος του Ιερού αυτού Ναού.

Η Αγία μας Εκκλησία ανεκήρυξε και επισήμως ως άγιο τον Άγιο Νικόλαο τον Πλανά κατά την 135 η Συνοδική Περίοδο (1991 - 1992 μ.Χ.) του Πανσέπτου Οικουμενικού Πατριαρχείου, με εισήγηση του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πατρών κ.κ. Νικοδήμου, και βεβαίως με την φροντίδα του Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου κ.κ. Αμβροσίου.